

věsti v režii a sám dodati materiál. Také, jak v žalobě uvedeno, žalobce sám prováděl »podle dodatečných úmluv« různé vícepráce a sám se žalovaným jednotlivé druhy prací účtoval. Šlo tedy již od prvopočátku o smlouvy, jimiž se žalobce zavazoval k činnostem, za které zákon čís. 193 z roku 1893 trestá jak stavitele propůjčivšího se ku krytí, tak i osobu, která pod tímto krytím vyvíjí ony činnosti. Jestliže však zákon právě za tyto činnosti trestá také osobu, která je vyvíjí, nelze pochybovati, že tím zakazuje ony činnosti, a v důsledku toho i smlouvu, která má za předmět vyvíjení právě této trestní sankcí postižené činnosti. Zároveň patrně, že příčilo by se dobrým mravům, kdyby se přiznala právní účinnost takovýmto smlouvám. Že nejde v § 16 a 17 cit. zák. jen o pořádkový předpis, který jako celá řada jinakých předpisů živnostenského řádu by byl vydán pouze z důvodů živnostenské policie a nedotýkal by se platnosti právních jednání po jejich soukromoprávní stránce, patrně jest z citovaného již výnosu ministerstva obchodu ze dne 11. března 1909, čís. 6.737, jímž vydány jsou pokyny, jak potlačovati jest krytí při provádění staveb. V tomto výnosu se poukazuje k závažným škodám, které nepřístojnosti tohoto druhu mají v zápětí nejen pro koncesované živnostníky stavební, nýbrž i pro pomocné dělníky stavební, jimž se nezapočítává praxe ztrávená u neoprávněných stavebvedoucích, a také pro interestované kruhy obyvatelstva (srovnej též Krainz-Ehrenzweig II/1 str. 150). Jde tedy o jednání nicotné a právem soudy nižších stolic zamítlý žalobu, kterou se žalobce domáhal splnění nároků z této nicotné smlouvy odvozovaných.

Čís. 7929.

Účelem § 446 c. ř. s. jest toliko zabrániti sporům o příslušnost soudu druhé stolice, není však předpis ten rozhodným v otázce, zda jest použití hmotněprávních předpisů obchodního zákona čili nic.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Rv I 1156/27.)

Žalobě o zaplacení dodaného zboží bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

N e j v y š š í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Žalovaný vytýká teprve v dovolacím spise zmatečnost rozsudku prvního soudu z důvodu § 477 čís. 1, 2 a 3 c. ř. s. To by ovšem mohl, kdyby tu takové důvody skutečně byly, neboť pak by i dovolací soud musil k nim hleděti z moci úřadu (§ 471 čís. 7, § 493 a § 513 c. ř. s.). Leč o zmatečnosti nelze v tomto případě ani mluvit. Žalovaný shledává ji v tom, že okresní soud prý neprávem vynesl rozsudek »u vykonávání soudnictví ve věcech obchodních«, pojav tuto doložku na návrh žalující

firmy do rozsudku (§§ 417 čís. 1 a 446 c. ř. s.) a že následkem toho prý neprávem rozhodoval o odvolání obchodní soud. Brání se proti důvodům odvolacího rozsudku, jakoby byl s doložkou souhlasil, a tvrdí, že nesouhlasil. Ale to jest lhostejno, neboť zmíněný dodatek může býti pojat do rozsudku nejen když se obě strany dohodly, nýbrž i když tak navrhovala jen jedna strana a soud to uznal za důvodné (§ 446 c. ř. s.). Ani v tom ani v onom případě nelze takovému dodatku odporovati (§ 446 druhý odstavec c. ř. s.). Tvrzení dovolání, že návrh žalobců byl učiněn opožděně, odporuje spisům, neboť byl učiněn při předposledním ústním jednání, tedy před skončením ústního jednání. Námitka nepřislušnosti odvolacího soudu, kterou žalovaný učinil při odvolacím ústním jednání (správně návrh po rozumu § 487 první odstavec c. ř. s., by přislušnost odvolacího soudu byla odmítnuta), nemohla již proto míti úspěch, že rozsudek prvního soudu obsahoval doložku podle § 446 c. ř. s. Ostatně žalovaný by patrně chtěl jen docílit, by spor ze smlouvy rukojemské nebyl posuzován podle obchodního zákona, by se vyhnul důsledkům čl. 281 druhý odstavec a čl. 317 obch. zák., ale tomu by se nevyhnul ani při vyloučení řečeného dodatku, neboť použití hmotněprávních předpisů obchodního zákona v případech, kde jest jich použití (čl. 277 obch. zák.), nezávisí ani v první ani ve vyšší stolici na tom, zdali řečená doložka byla do rozsudku pojata, čili nic. Účelem § 446 c. ř. s. jest toliko zabrániti sporům o přislušnost soudu druhé stolice (§ 487 c. ř. s.).

Čís. 7930.

Z pojištění zůstavitele na prospěch »zákonitých dědiců« nevzešla pro obmyšlené společná pohledávka ve smyslu společného majetku, nýbrž jest každý z obmyšlených účasten podílem, jenž by na něho připadl při dědické posloupnosti ze zákona.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Rv I 1550/27.)

Zůstavitel František H. byl pojištěn na život dvěma pojistkami na 50.000 a 10.000 Kč. Obě pojistky zněly na zákonné dědice. Právoplatně bylo uznáno (viz rozh. čís. sb. n. s. 5662), že pojistky nejsou pozůstalostním jměním a že náležejí zákonným dědicům. Žalobou, o niž tu jde, domáhalo se šest dědiců po Františku H-ovi na pozůstalé vdově uznání, že peníze ze životních pojistek jsou společným vlastnictvím žalobců a žalované rovným dílem t. j. jednoho každého jednou sedminou a že žalovaná jest povinna trpěti rozdělení tohoto společného jmění a dáti souhlas k tomu, pokud se týče trpěti, by byla jednomu každému ze žalobců vydána jedna sedmina jmění v hotovosti. Žalovaná vznesla mezitímní určovací návrh, by bylo zjištěno, že jest mezi stranami právní poměr, podle něhož peníze ze životních pojistek příslušejí žalobcům jednou polovinou a žalované druhou polovicí. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle mezitímního určovacího návrhu a žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Z úmrtního zápisu pozůstalostních spisů jest patrné, že zákon-